Він міцно спав. І вид його німий,
спочивши на твердому узголов'ї,
рушав у безвість. І рвучи закови,
світи обидва, що єнались в слові,
розходились над кратером пітьми.

Але не знали ті, що з ним жили,
що він один був їхнім рідним краєм:
рікою, кручею, зеленим гаєм,
Вони ж – його подобою були.

Його подоба – далі ці прозірні,
що горнуться до гробу і зовуть
померлого, чия найглибша суть
відкрилась в мертвій масці. Так добірні
плоди на стиглу землю опадуть.

Переклад В. Стуса